

En bæk arbejdede sig gennem landskabet, uden at opleve den store modstand. Den løb rundt om klipper og gennem bjerge.

Så ankom den til en ørken. Ligesom den havde forceret den andre forhindringer prøvede bækken også at krydse denne.

Men den opdagede at så snart den løb ud i sandet forsvandt vandet.

Efter mange forsøg mistede bækken modet. Det virkede ikke til at der var nogen mulighed for at fortsætte rejsen.

Med vinden blev så hørt en stemme: "Hvis du fortsætter som du er kan du ikke krydse sandet. Du kan ikke blive andet end hængedynd! For at komme videre må du slippe hvem du er".

"Men hvis jeg slipper hvem jeg er" råbte strømmen, "så vil jeg aldrig vide hvad det er meningen jeg skal være"

"OH tværtimod" sagde stemmen, "hvis du slipper dig selv, bliver du mere end du nogensinde har drømt om"

Så bækken overgav sig til aftensolen. Og skyerne som den blev omdannet til blev hørt langt af vinden.

Da den havde krydset ørkenen faldt den som frisk regn, ren og fyldt af den energi der kommer fra stormvejr.

Sufihistorie